

Entre el somni i la tragèdia (I)

written by Agustí Soler | 2 de novembre de 2024

Joan B. Culla, quan tractem el tema d'Israel i Palestina, podem confirmar que és la figura més destacada, seriosa i documentada que ens pot donar a conèixer i obrir els ulls al mateix temps sobre el que correntment és anomenat i conegut com el conflicte israelianopalestí. En el seu llibre *Israel, el somni i la tragèdia* (Del sionisme al conflicte de Palestina), una obra excel·lent, precisa i concreta, un document imprescindible per a poder fer-se una idea de la qüestió, i que en podríem dir de lectura obligada, ens diu: «El conflicte israelianopalestí, enverinat per més de cent anys de violències i seguit pels mitjans de comunicació amb una intensitat sense parió, desvetlla entre nosaltres un interès –i sovint un apassionament– que es fonamenta més sobre els tòpics, els clixés, els prejudicis i les idees rebudes, que no pas sobre un coneixement sòlid de les arrels i les complexitats d'aquell litigi».

Joan B. Culla, amb aquell posat seriós, amb mirada inquiridora, d'aquell que no perd mai detall, posa el dit a la nafra: tòpics, clixés, prejudicis i idees rebudes. Però què és el que realment sabem d'aquesta seriosa qüestió?, d'aquest anomenat conflicte israelianopalestí (ara ja eixamplat a conflicte araboisraelià) del qual tothom hi diu la seva seguint les indicacions d'uns mitjans de comunicació que molt, massa, sovint informen d'una manera plena de prejudicis, parcialitats i d'informacions pobres, matusseres i esbiaixades, molt sovint d'un simplisme i d'un hooliganisme que esborronen. Certament, aquest conflicte no és pas un conflicte qualsevol, és una contesa, una pugna, que traspasa fronteres, que dona la volta al món i que cal tenir-lo en compte molt acuradament.

M'agradaria fer un petit repàs a diferents fets que ens poden donar una petita idea, petita tan sols però prou aclaridora, sobre l'anomenat conflicte del Pròxim Orient, o dit d'una altra manera més directa, conflicte de Palestina. Cal, doncs, fer un petit repàs al succeït fa setanta-sis anys i els fets posteriors.

L'any 1947 l'ONU estableix un pla per a la divisió del territori de l'antiga Palestina en dos estats: Israel i Palestina. Un estat jueu i un estat àrab. Trenta-tres estats hi voten a favor, tretze hi voten en contra i deu s'abstenen. Comença el conflicte. Heykel Paixà (representant egipci a l'ONU) adverteix que la solució aprovada pot posar en perill el milió de jueus residents a països musulmans. Diu, textualment, que «L'ONU podria ser responsable de la matança d'un gran nombre de jueus». El fet és que als jueus residents a països musulmans els són confiscats els béns, les propietats i els havers bancaris, i queden la gran majoria en la més estricta misèria. Aleshores, davant la tràgica situació patida, un gran nombre d'aquests jueus se'n van cap a diferents països tant d'Europa com d'Amèrica i, sobretot, cap a Israel.

El 15 de maig del 1948 els exèrcits de set països àrabs (Egipte, Aràbia Saudita, Iemen, Transjordània, Síria, Líban i Iraq) travessen les fronteres i comencen la invasió de Palestina amb un nombre al voltant d'uns 60.000 soldats. Comença pels jueus l'anomenada Guerra de la Independència. Pels àrabs serà el Harb al Nakba o Guerra del desastre. El conflicte, ja iniciat a finals del 1947, finalitza el març del 1949 amb la derrota de la coalició àrab. Una derrota que quedarà marcada fins al dia d'avui. Israel, tanmateix, ha tingut 6.000 morts.

Cal, doncs, tenir ben clar que és a partir d'aquí que el conflicte araboisraelià tot i diversos intents, com els Acords d'Oslo, per exemple, no s'ha aturat fins a la data d'avui. Aquest és un element clau, que data del 1948, per poder parlar

i jutjar el perquè s'ha arribat fins on s'ha arribat. És per això que m'agrada finalitzar amb les precises i lúcides reflexions que ens feia el passat 8 d'octubre en Josep Gisbert (Nacional.cat) tot preguntant-se: «Per què Occident culpa sempre Israel de tot, en lloc de fer examen de consciència i preocupar-se de resoldre les seves pròpies mancances i de deixar de buscar la palla en l'ull aliè, mentre no es veu la biga en el propi? Per què, en fi, no s'adona que els valors que defensa Israel són els de la civilització judeocristiana que fonamenten, precisament, l'existència d'Occident?»

L'enyorat i bon amic Joan B. Culla, des d'allà on estigui, des del cel, ben cert, em perdonarà la utilització del títol del millor llibre que s'ha escrit sobre una qüestió que a tots ens preocupa tot esperant que arribi a bon fi com més aviat millor.